De zon als middelpunt

Als we ons mens- en wereldbeeld uitsluitend baseren op wat we zintuiglijk waarnemen, kunnen we ons behoorlijk vergissen. Duizenden jaren dacht de mens dat de zon om de aarde draait omdat dit overeenstemt met de waarneming. De Poolse priester en astronoom Nicolaas Copernicus (1473-1553) bestudeerde 's avonds en 's nachts de sterrenhemel vanaf een hooggelegen terras bij zijn woning in een vestingmuur bij de kathedraal in het Poolse stadje Frauenberg met zijn blote oog, dus zonder telescoop. Aan de hand van zijn waarnemingen vanaf dat observatorium bewees hij dat de zon niet om de aarde draait, maar dat de aarde om de zon draait.

In de wetenschap van de ziel is de aarde een symbool voor de persoonlijkheid van de mens en de zon is een symbool voor de ziel. Als je een spirituele weg wilt gaan, dien je niet je persoonlijkheid met haar vele ikken centraal te stellen, de aarde, maar de ziel, gesymboliseerd door de zon. Dan komt er onherroepelijk een omkering in je leven, een overgang van een geocentrisch naar een helio-centrisch uitgangspunt. Daardoor ga je het leven heel anders ervaren en verander je fundamenteel. De geestelijke zon gaat dan heel geleidelijk steeds meer in je en door je stralen.

3 De ziel als midden

Als het gaat over zin geven aan het leven kunnen we in aanraking komen met dat wat we de wetenschap van de ziel kunnen noemen, want zoeken naar zin is inherent aan mens zijn, het is een eigenschap van de menselijke ziel. Gelukkig maar, want als we ons leven geen zin geven ervaren we weinig of geen bezieling en ligt depressie op de loer, met de daarmee samenhangende mineurstemming en de daaruit voortvloeiende gevolgen. Door ons leven zin te geven kunnen we onze roeping als mens langzaam maar zeker ontdekken en volgen.

Als we onze zingeving uitsluitend beperken tot 'een prettig leven leiden' en 'het goed hebben' valt onze ziel in slaap en zijn we alleen nog maar gericht op de materiële wereld en haar astrale tegenhanger, die ons nooit geheel kunnen vervullen. Er blijft een onbevredigd verlangen dat ons voortdrijft naar meer, mooier, beter enzovoort. Iedere keer als we na intensief streven ontvangen wat we wensen blijkt weer: het bezit van de zaak is het einde van het vermaak.

De wetenschap van de natuur in de breedste zin van het woord beperkt zich per definitie tot alles wat met de zintuigen of met verlengstukken daarvan kan worden waargenomen. Volgens de wetenschap van de ziel is de zintuiglijk waarneembare wereld slechts één van de vele dimensies die de mens kan ervaren, en is deze beslist niet de belangrijkste. In de zintuiglijke wereld is alles namelijk voortdurend onderhevig aan opbouw en afbraak, niets is blijvend. De natuurwetenschappen beperken zich tot het leren kennen van steeds veranderende objecten, en zullen daarom nooit tot de essentie van de dingen kunnen doordringen. De wetenschap van de ziel gaat over de levende ervaring van de essentie van inhouden van het bewustzijn. Het is onjuist te menen dat zintuiglijke waarnemingen de enige vorm van betrouwbare kennis zijn. Wie op een

Het hart als midden

De geestelijke zon kun je je voorstellen als een bol waarvan het middelpunt overal en de omtrek nergens is, dus moeilijk te bevatten met je gewone verstand. De geestelijke zon is overal. Ook in jezelf, en deze heeft een brandpunt dat ook ruimtelijk is aan te duiden: je hart, het middelpunt van het menselijke stelsel dat jij nu bewoont, de microkosmos die een afspiegeling is van de macrokosmos.
Het hart is de krachtigste spier van het menselijk lichaam. In tegenstelling tot alle andere spieren veroudert het spierweefsel niet. In een onophoudelijk ritme van spanning en ontspanning doordrenkt het hart de mens een leven lang met energie. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat het menselijke hart de sterkste elektrische en magnetische velden in het lichaam opwekt. Het brein wekt ook elektrische en magnetische velden op, maar die zijn veel zwakker dan die van het hart. Het elektrische veld van het hart is ongeveer 100.000 maal sterker dan dat van het brein. En het magnetische veld van het hartcentrum is circa 5.000 maal sterker dan dat van de hersenen. De natuurkunde leert dat wanneer we de elektrische en magnetische velden rondom moleculen veranderen, er atomaire veranderingen optreden die andere processen mogelijk maken. De sleutel tot fundamentele vernieuwing van de mens en van de wereld is gelegen in een nieuwe werkzaamheid van het menselijke hart. Die vernieuwing vindt zijn oorsprong in het opvlammen van de geestvonk nabij het hart, bij de top van de rechter hartkamer om precies te zijn.

verantwoorde wijze natuurwetenschappelijk onderzoek wil doen, moet eerst een jarenlange training ondergaan. Zo dient iemand die dimensies van het menselijke bewustzijn wil ervaren die uitstijgen boven ruimte en tijd daar ook in te oefenen. En dan blijkt dat innerlijke ervaringen terug te brengen zijn tot universele structuren, vergelijkbaar met formules die natuurwetten beschrijven.

Wanneer een mens ontvankelijk is geworden voor het geestelijk licht, dat overal aanwezig is, kan de geestvonk opvlammen en een reinigingsproces in gang zetten, een zuivering van het hartheiligdom die we symbolisch kunnen herkennen in de mythe van het vijfde werk van Hercules of Herakles. Deze Griekse held krijgt de ogenschijnlijk onmogelijke opdracht om de dikke lagen mest van duizenden runderen uit de stallen van koning Augias in één dag te verwijderen. Toch lukt hem dat. Hoe? Door het stromende water van twee nabijgelegen twee rivieren eerst door de stallen te leiden en het daarna weer terug te voeren naar de vroegere beddingen. Alle mest wordt dan in een mum van tijd door het stromende water weggespoeld, en zo volbrengt Hercules dit gigantische werk in slechts één dag.

Als een mens het levende water of geestelijke energieën in zijn leven toelaat, wordt zijn hartheiligdom gereinigd en komt hij geleidelijk innerlijk vrij van hartstochten zoals die bijvoorbeeld zijn samengevat in de zeven hoofdzonden: hoogmoed, hebzucht, wellust, afgunst, onmatigheid, woede en luiheid. De basis voor verdere vernieuwing is dan gelegd.

In één van zijn geschriften vergelijkt Jacob Boehme de innerlijke geestelijke transformatie met het binnenstebuiten keren van de mens. In de oorspronkelijke mens bevindt het aardse of stoffelijke aspect zich in de lichtmens Adam. Doordat hij eet van de boom van kennis van goed en kwaad, moet hij het paradijs verlaten en wordt hij als het ware binnenstebuiten gekeerd: het aardse wordt de buitenkant en licht wordt daarin gekerkerd. Nu gaat het erom dat de mens op basis van de ontwaakte geestvonk in het midden van de microkosmos gaat meewerken aan een proces waarin hij opnieuw in symbolische zin binnenstebuiten wordt gekeerd, waardoor het licht wordt bevrijd en de oorspronkelijke lichtmens weer in volle glorie kan gaan stralen.

